
šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas plienas teka upėtakiai septintas
dešimtmetis neršia pritrūkę spalvų žemuogių
pievose judam į niekur

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas manimi mintantys gyviai ropinėja
užkrėstais sienų tapetais o kol kas pasyviai
veržiuosi pro agresijos užkardas
o kol kas kukurūzų vaikai uždėga šviesą
atplėšia langus duris man kalbinant veidrodžio
atspindį klausia *ilgai tu čia?*

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas laukiu tavo artėjimo prisukti apelsinai
šoka vienatvės oazėse mano paveikslas arbūzų
cukruje aižėja

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas pigi arbata mane pakelia penkiaaukščiu
bendrabučiu į autistinę atskirtį o kol kas
plienu traiškau save o kol kas kūnas téra pakuoté
sandėlyje su laukiniaiš balandžiais

*būrelis sterblinių nykštukų
traiško arbūzus traiško arbūzus
traiško arbūzus*

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas prabundu vis kitas
o kol kas siūlau tau tuštumą
o kol kas nežinau
kur mano vieta kur mano
vieta kur mano vieta

*dead bulbs dancing
— cukrus teka cukrus teka cukrus teka —*

ir jei nepaliausime sukti pornografinės juostos
galiausiai išnyks sterbliniai nykštukai sproginės
vienkartinės girlandos ties didžiosiomis kinų
sienomis apleistam vidiniams kieme būrelis
kukurūzų vaikų šokinės ir traiškys šokinės
ir traiškys šokinės ir traiškys kapinyną lempučių

— cukrus teka cukrus teka cukrus teka —

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas esu savimi kai baudžiu save tuštuma
o kol kas turiu eiti ir eiti parkų takais
atsisukęs klykti praeiviams į nugaras
ir jei galima artėti artėti reikia per pauzes
paužėse gimsta prasmė

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs
o kol kas aštrūs kampai
krentu laiptais

netekės erdvės pojūčio
o kada jis toks buvo sako mano mergaitė
pasisukusi į spalio šviesą ji tampa dailiu
berniuku o dabar jau fotografuosimės

AND ACTION

šitas pasaulis kada nors vis tiek pasibaigs o kol kas
plienas teka upėtakiais septintas dešimtmetis neršia
netekę spalvų žemuogių pievose judam į niekur

praeities parke šiąnakt ramu
aštri šešėlių vienatvė
voverės įsuka ratą

niekas niekur negriūva, ramūnai, kvėpuok giliai, rastauską, rašantį apie sugriuvusį poetą, skaityk, nerk j pasiūlytą intelektinę gelmę, gerk pasiūlytus eseistinius pasažus. išgerk métų arbatos maišelyje, leisk atslėgti širdies įtampai, surakinančiai krūtinės ląstą po neišmiegotos nakties. kaskart, paimdamas knygą, viliojamas iliuzijų panirti į meninio kalbėjimo bangas, atsitrenki į autistinj skydą, negalédamas sugerti į save raidžių kuriamų reikšmių, pasmerktas liguistai vienatvei ir atskirčiai. gyvenimas atskirytę neturi minties, neturi krypties, pakimbi kaip senas kompiuterio procesorius, kurj knieti suskaldyti kirviu ar mesti pro langą į tekančią triukšmingą miesto arteriją.

kalbék, mano neuroze, iškalbék mane, bük spykere koučingo scenoje, bük slemere menų loftuose apleistame industriniame rajone, bük tikrasis balsas, ji išgirsti tegalés ultragarsą skaitantys šiksnosparniai parke. mano neurozé vedžioja mano kūną parko labirintais – juos promékšmiais apšviečia nusėtas krateriais ménulis. krateriuose pilna gyvybės, pulsuojančios seisminiai proveržiai. ménulis ilgą laiką buvo laikytas mirusu kūnu. mano neurozé prabyla seisminémis konvulsijomis. ištisus metus laikiau save dingusiu iš gyvenimo, abejingai stebėjau savo létinę mirtj. trūnydavau, susirietęs gema-lo poza, skësdamas yrančių atliekų krūvose. abejingu žvilgsniu grėždavausi nuo skausmingos rytinės šviesos, agresyviai besibraunančios pro plastikinio lango stiklą, skiriantj letargo ištiktą kūną nuo judriausios ir amžinai gyvos naujamiesčio gatvės, sraunia upe jungiančios geležinio vilko magistralę su savanorių prospektu. kaskart, kai pasaulis braudavosi su pietario gatvės vagą išgraužusia miesto stichija, telkdavausi dienos misijai sustabdyti tikrovés invaziją į mano kambarj. jveikės tūkstančių milimetru kliūčių ruožą, nuklotą šiukšlémis ir atliekomis, trukteldavau naktines užuolaidas,

saugančias nuo skalpelio aštrumo šviesos. misija pasiteisindavo tik iš dalies, nes užtrauktos naktinės užuolaidos virsdavo švytinčia širma, neleidžiančia galutinai atsiriboti nuo klykiančios tikrovės.

atominių musyčių būriai nepastebimai ir žaibiškai perimdavo erdvės kontrolę, ir plastikinės lubos apokaliptiškai pajuoduodavo. nepriekaištaudavau sau dėl kūną užvaldžiusio letargo. numanydavau, kad anksčiau ar vėliau ateis akimirka, kai, mosuodamas rankšluosčiu, musyčių legionus išvysiu pro langą. ilgainiui atsekiau jų taktyką: pradžioje jos genamos būriuojasi palei duris, po to pasiekia kambario vidurį, metasi stichiškai prie lango, kol, giliausiai, oro srovė, pagriebusi jas išneša lauk.

negaliu pasakyti, ką veikiu gyvenime, dienos plaukia, aptrauktos pieno plėvele, lipnia kokosų pieno plėvele. lipnūs rytai, lipnūs vidudieniai, lipnūs vakarai. stoviu po dušu, bandau nuplauti lipnų skystį. imu klykti. klaidžioju senamiesčio dykuma, sklendžiu virš gatvių, užsuku į žmonių pripildytas erdves, užsuku į erdves su vienu ar dviečių žmonėmis.

eiti ir eiti užspaudus
ausų būgnelius žiemos stacionaruose
sprogsta plytelės

asmeninė absoliuto teorija

reikia pagaliau apsaugoti nuo IT virusų, metafizinio
mąstymo, XXI a. dievas ir velnias tūno mumyse, nes kosmose
neišgyventų — ten labai šalta, visiškas minusas ten, nullo absoluoto,
dievas yra absoliutas, negalintis išbūti ties nuliui, todėl pavirsta į psichę,
velnias — dievo buvimo sąlyga, todėl jis
taip pat manyje, nors turbūt velnio néra,
yra tik dievas (kam mums du dydžiai, jei pakanka ir vieno).

esu pakibęs, geriu pigius receptinius vaistus,
jaučiu, kaip pakinta mano psichikos būvis,
palengva ir iš lėto tampa šakniavaisiu,
dievas, paveiktas chemijos, neišgyvena, išnyksta,
metu vaistus, nyru į alkoholį,
paskui viską miksuoju kaip patyręs didžėjus,
gaudau kosminj vaibą,
metu vaistus, metu alkoholį,
dievo nebéra manyje,
lieku tuščias, todėl grįžtu prie vaistų,
su jais tampa vėl šakniavaisiu,
negaliu mąstyti tuomet, mano mintys,
klusnios dievo avelės, išgaišo,
mano vaizduotė užstrigo, nutrūko kaip senamadiška kino
juostelė, atsiduriu kosmose, nullo absoluoto, neišgyvensiu.
you know, all this stuff ducked off, the old john once said.

karpio galva prie laukujų durų
skaičiuoja kiek mums dar liko
gruodžio